

Најлепше мамине приче

ОЛОВНИ ВОЈНИК

ХАНС КРИСТИЈАН АНДЕРСЕН

Илустрације: Валентина Москон

Био једном један дечак који је на
поклон добио кутију оловних војника.
Сви су војници изгледали отмено у својим
униформама, али је једном недостајала
нога, могуће због тога што није било
довољно материјала за њу. Војник је,
упркос томе, био горд и поносан,
запет као његова пушка.

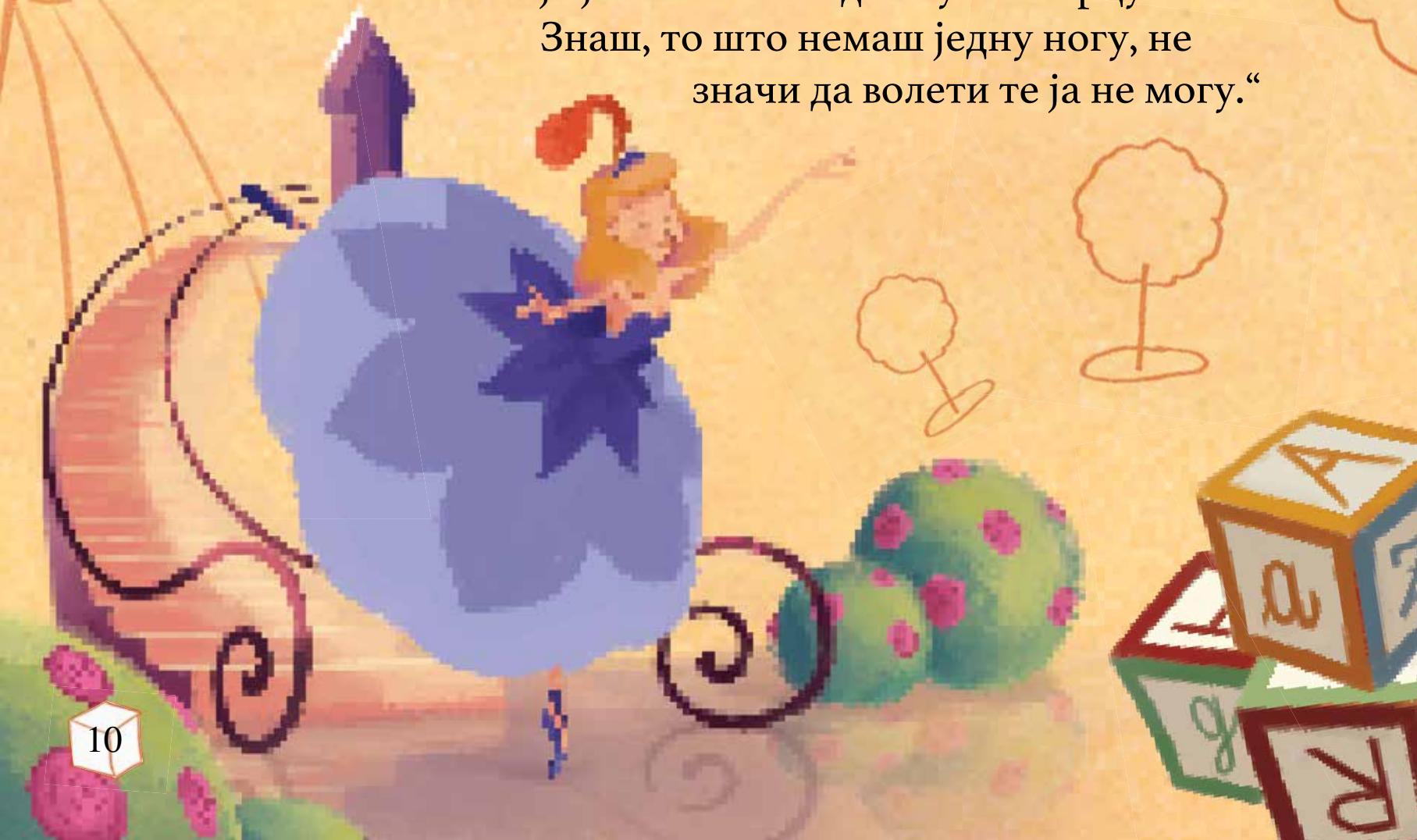

„Тебе највише волим!“,
„Често је шапутао дечак.
Кутија с оловним војницима била је
постављена поред величанственог
папирног замка, са степеницама
од кованог гвожђа и дивним вртом.

На улазу у замак налазила се лепа балерина, такође од папира. Њени златни увојци свакога су остављали без даха! Стајала је грациозно на врховима прстију једне ноге, док јој је друга била скривена испод балетске сукњице.

Кад ју је угледао, уверен да и она има само једну ногу, војник се до ушију заљубио. „Љубав је послала стрелицу која је остала забодена у мом срцу!

Знаш, то што немаш једну ногу, не значи да волети те ја не могу.“

У поноћ, кад су сви у кући заспали, играчке су оживеле и почеле да се шеткају по соби.

Једноноги војник је изашао из кутије, марширајући у колони заједно са својим саборцима. Заузео је место које му је омогућавало да не скида поглед с балерине, а она му је на то одговарала топлим осмесима и климањем главе.

Дечак је сутрадан, на своје велико изненађење, пронашао своју омиљену играчку ван кутије, а затим ју је накратко оставио на симсу прозора. Баш у том тренутку, изненада је дунуо јак ветар и оборио војника, који се закотрљао низ прометну улицу. Дечак је изјуррио и почео да га тражи, али усред силних кочија и ужурбаних путника који су бежали од кише, није успео да га нађе. Уплакан се вратио кући.

Два дечака која су се упркос киши играла папирним чамцем спазила су малог оловног војника покрај пута и решила да га провозају по сливнику. Тако је бујица однела војника право у канализацију...

Иако се нашао у
мрачном окружењу,
војник се није обесхрабрио
и заборавио на своју драгу:
„Иако смо сад далеко,
и даље си у мом срцу!“

Подземном тунелу је коначно дошао крај. Вода се изливала у језеро и оловни војник је нагло бућнуо. Док је тонуо, једна велика риба је помислила да је у питању укусан залогај и прогутала га.

Рибу је, игром случаја, упецао риболовац и продао је куварици која је радила у дечаковој кући. Чим је расекла рибу да је очисти, одмах је препознала хромог војника. Истог трена је позвала дечака, који је пресрећан однео своју омиљену играчку у собу.

Кад су им се погледи срели, балерина и војник разменили су срдачне осмехе. Потом су двоје заљубљених брзо пришли једно другом и по први пут се ухватили за руке.

Али кад је дечак осетио да војник
мирише на рибу и приметио да
му је боја огуљена, узвикнуо је:
„Фуј! Не треба ми више!“ Бацио га
је у камин и војник се истопио
пред балерининим очима.

У том је просторијом
прохујао јак ветар
и подигао балерину, која
је, направивши елегантну
пируету, такође одлетела
у ватру. Истопљени метал
и нагорели папир спојили
су се у нежни загрљај и
од тада нико више није
могао раставити војника
и балерину.

